

realiseres til ufordeelagtige Priser. Da enhver Formueforøgelse, der ikke hidrører fra Arv, bestattes, maa ethvert Tab af Formue kunne føres til Afgang.

Med Hensyn til § 11. har der foreligget et Forslag til en Forandring af Scalaen, som vandt Fleertal i Borgerrepræsentationen (12 St. imod 10 St.), men som ikke tiltraadtes af Magistraten, og som heller ikke af Regjeringen er optaget i Lovudkastet. Udvalgets Fleertal anser det for rettest, at det indtil videre bliver ved det nu Bestaaende. Undertegnede C. B. Rimestad maa derimod anbefale bemeldte Scala, idet han formener, at 1,200 Rbd. aarlig ikke er saa høi en Indkomst, at dermed enhver Stigning af Beskatningen bør ophøre; han troer, at der bør tilstaaes de mindre Indkomster en Lettelse ved at flytte den øverste Sats til 2,000 Rbd. Andre Medlemmer af Udvalget vilde foretrække den af Ministeriet ved Sagens forrige Behandling foreslaaede Scala, der ogsaa afflutes med 2,000 Rbd., men agte, som bemærket, ikke for Tiden at gjøre noget Forslag derom. Begge Scalaer lede naturligviis til en Nedsættelse i den samlede Skatteindtægt og til en Forhøielse af Skatteprocenten. Virkningerne i saa Henseende vilde erfares af Bilagene I og II.

Til denne Paragraph foreslaae vi, Olsen og Barberg, følgende Slutningsbestemmelse:

„For hvert Barn under 15 Aar, en Skatteyder har at forsørge, er han berettiget til at fordrø sin Indtægt nedsat med 25 Rbd., dog kommer denne Begunstigelse ham kun tilgode, forsaavidt han har brugt Selvangivelse.“

Vi støtte dette Forslag paa følgende Betragtninger:

Idet Lovens Opgave er at fordele den nødvendige Skat efter Borgernes forholdsmæssige Evne, og man som Hovedmålet dertil seer hen til Borgernes Indtægt, hvorfor Skatten med Rette kaldes en Indkomstskat, erkjender Loven dog, at Skatteobjectet ikke er en død Sum Penge, men levende Personligheder med bety-

tigede Krav, der fordrø Tilfredsstillelse; den gaaer derfor ikke uden videre ud fra det blot formelle Indtægtsbegreb. Ofte blot ubeluffer den alle egentlige Indtægter, der mere eller mindre kun figurere som Versurposter, saaledes tillader den jo at frabrage Renters af Gjæld, men selv den virkelige Indtægt beskatter den ikke efter en slet og ret Talbetragtning. Deels har den en heel Klasse ringe Indtægter, der slet ikke beskattes, hvorved den erkjender, at de, der nyde disse Indtægter, paa Grund af de til Livsopholdet nødvendige Udgifter, ikke kunne komme til at svare Skat; deels kræver den ikke samme Procent af alle Skatteyderne, idet Scalaen tilstaaer en Nedsættelse for en stor Gruppe Skatteydere med ikke høie Indtægter, og endelig aabnes der (i § 14) Afgang til endnu at komme dem til Hjælp med Nedsættelse, der paa Grund af særlige Forhold i en ualmindelig Grad maatte mangle Skatteevne. Det her stillede Forslag hviler paa ganske den samme Række Betragtninger. Det gaaer ud fra, at der er en Klasse nødvendige Udgifter, som uundgaelig maa stille de forskjelligste Skatteyders Skatteevne forskjelligt mod den ligestore Indtægt, det er nemlig de Udgifter (til Føde, Klæder, tildeels Huusrum), der ligefrem udfordres til Livets Ophold og som ufravigelig vore med Antallet af Familjens Medlemmer.

Hvilken Udgift et Barn kan volde sin Forsørger, lader sig vistnok ikke angive, og det behøves heller ikke, da man kun har Krav paa Skattemoderation for ligefrem nødvendige Udgifter, hvorimod Skatten, Borgernes Bidrag til det Offentlige, maa gaae forud for, hvad han kunde ønske paa den ene eller anden Maade at anvende som Luxus. Hvilken Udgift et Barn maa forarsage, er lettere at beregne, om det end altid til en vis Grad bliver om disputabelt. Under alle Omstændigheder vil det sikkert blive erkjendt, at en Sum af 25 Rbd. om Aaret ikke er for høi. Ved at Summen sættes saa lavt opnaaes, foruden det principmæssige Hensyn, at det kun er de strengt nødvendige Udgifter, hvorfor der maa gives Rabat, og de praktiske Fordele, at Skattens Udbytte forringes saa lidt som muligt, navnlig dette, at denne Nedsættelse kun interesserer den i virkelig trykkende Naar Levende, og at den kun